

Osaviljelijät Etelän Puuvillaplantaaseilla

SATOIHIN miljooniin nousee niiden ihmisten luku jotka jokapäiväisessä pukeutumisessaan käyttävät puuvillateollisuuden tuotteita. Hyvin harvat heistä kuitenkaan tulevat ajatelleeksi mitä kaikkea työtä sisältyy niihin vaatekappaleisiin, joilla he pukeutumistarvettaan tyydyttävät. Vielä harvemmat ehkä ajattelevat minkälaisissa olosuhteissa elävät ne työlläiset ja tuottajat, joiden työtä ja vaivannäköä sisältyy niihin esineisiin, jotka heille ovat hyödyllisiä ja välttämättömiä.

Mitä tulee pumpulitavaroiden valmistamisessa tarvittavan raaka-aineen, puuvillan tuottamiseen, elävät tämän teollisuuden työlläiset, osaja vuokraviljelijät, mitä kurjimmista oloista. Yhdysvaltain maanviljelyshallinnon sihteeri Henry A. Wallace, joka presidentti Rooseveltin nimittämän komitean puheenjohtajana toimitti tutkimuksia etelävaltioiden puuvilla-alueilla, antoi yleispiirteisenä kuvauksena näiden puuvillan kasvattajain asemasta seuraavan lausunnon:

”Minä en ole koskaan nähnyt köyhimmänkään talonpoikaissäestön keskuudessa Europassa köyhyyttä ja kurjuutta niin silmiinpistävänä, kuin on vallitsevana suurissa puuvillan viljelysvaltioissa, Arkansasista itärannikolle.”

Tällä alueella, joka on noin yksivildesosa Yhdysvaltain pinta-alasta, asuu noin 30 miljoonaa ihmistä. Heistä lähes kolmasosa — noin 9,000,000 — kuuluu jäsenenä 1,800,000 perheeseen, jotka ovat joko osa- tai vuokraviljelijöinä, suurimaksi osaksi puuvilla-farmeilla. Nämä perheet saavat palkkana vuoden työskentelystään keskimäärin 300 dollaria perhettä kohden — samalla, kun talousekspertit ovat tehneet laskelmia, että nelihenkinen perheen ylläpitoon vuodessa tarvitaan yli viisi kertaa mainittu summa. Ja näihin elämänkustannuksiin on sisällytetty vain kaikkein välttämättömmimmät tarvikkeet kuten ruoka, vaatetus, asunto ja lääkkeet. Sitäpaitsi näiden 1,800,000 perheen keskimääräinen jäsenluku on viisi henkeä.

Osaviljelijät eivät omista maata, eivät työvälineitä tai vetojuhtia. He työskentelevät plantaasin omistajalle ja saavat puolen sadosta

työnsä palkaksi. Vuokraviljelijä taas on farmari, joka omistaa joko kokonaan tai osaksi työvälineet sekä työjuhdat. Vuokran viljelemistään maasta hän maksaa rahassa tai osalla puuvillasadosta.

Palkkatyöläisten lukumäärä, jotka kiertelevät plantaasilta toiselle näillä puuvilla-alueilla, on viimeisinä vuosina nopeasti lisääntynyt. He tavallisesti tekevät työtä päiväpalkalla — silloin kun sattuvat työn saamaan. Tavallisin päiväpalkka on 75 sentistä dollariin ja työpäivien luku vuodessa voi korkeintaan nousta 130:een. Siltä voi osapuulle päätellä minkälainen on heidän elämäntasonsa.

Vuokra- tai osaviljelijä saavat rahaa ainoastaan kerran vuodessa — jos heille on mitään tulevaa sitten kun puuvillasato on myyty ja tilitys tehty plantaasin omistajan kanssa. Usein käy sillä tavalla että he eivät saa mitään. Vieläpä voi käydä niinkin että tilitystä tehtäessä he ovat velassa maanomistajalle, joka on esittänyt laskun varustamistaan viljelyvälineistä, vetoeläimistä ja vieläpä ruokatarvikkeistakin, kylvämisen, viljelyksien hoitamisen ja sadonkorjuun aikana. Sangen monissa tapauksissa nämä osa- ja vuokraviljelijät — syystä kun eivät omista rahaa eivätkä luottoa yksityisten kauppioiden liikkeissä — ovat pakotettuja turvautumaan plantaasin omistajiin, jonka maita ovat lupautuneet viljelemään. Vaatimattomimmista-kaan oloissa ei ihminen voi tehdä raskasta työtä, saamatta syödä edes sen verran että jotenkuten pysyisi työkuntolena ja Etelän osaviljelijätkin — kaikkien luonnon varustamien ominaisuuksien mukaan — ovat samanlaisia kuin muutkin ihmiset.

Tätä heidän vaikeaa taloudellista asemaansa käyttävät plantaasien omistajat häikäilemättä omaksi hyväkseen. Kaikista niistä tarvikkeista, joilla maanomistaja joutuu vuokra- tai osaviljelijän varustamaan ennen sadon rahaksi muuttamista, plantaasien omistajat kiskovat paljon kalliimman hinnan kuin yksityiset kauppiat, sillä plantaasin omistaja tavallisesti omistaa myöskin kaupan joka tarvikkeet välittää kulut-

tajille. Tavallista myöskin on, että sen lisäksi mitä he harjoittavat hintakiskontaa, he perivät kaikista varustamistaan tarvikkeista 10 prosenttia korkoa, muutamat enemminkin. Näinollen useimmat osaviljelijät ovat aina velassa maanomistajille ja ovat pakotettuja pysymään paikoillaan maksaakseen velkansa. Omistaja, joka pitää kaikista kirjanpitoa, on päällepäätteeksi usein epärehellinen ja sellaisessa tapauksessa luonnollisesti osaviljelijä tulee armottomasti petkutetuksi.

Osaviljelijäin asuntoaluetta on kuvailtu seuraavalla lohduttomalla lauseella: "Se on suurinta kurjuutta osoittava näköala maalaamatomia hökkeleitä, sadeveden täyttämää rapakointa, resuisia altoja, vanhoja rämiäisiä Ford-autoja, ikäsuutta, tauteja, orjuuttavaa raatamista ja ikävyyttävää yksitoikkoisuutta, joka ulottuu tuhansia malleja laajalle, yli koko puuvilla-alueen." Vailla minkäänlaista suojelusta tartuntaa vastaan, on suurin osa näistä osaviljelijöistä alttina malariakuumeelle, jota sääsket ja muut hyönteiset levittävät. Kunnollisesta juomavedestä ollen tavallisesti puute, ovat ne matalat kaivot ja lätköt joista asukkaat ottavat juomavetensä, lavantautibasillien saastuttamia. Harvoilla vuokraviljelijöillä on pientäkään maa-alaa kasvitarhaa varten. Naisten ja lasten työvoiman käyttö puuvillan poimimisaikana on yleisenä sääntönä. Koulujen puuttumisen ja vaillinaisuuden vuoksi, tuhannet ihmiset tällä alueella eivät voi lukea eivätkä kirjoittaa. Työpäivän pituus on tavallisesti aamupimeästä ilta-pimeään, eli niin kauan kuin suinkin näkee jotakin tehdä.

Joskin osaviljelijät puuvillaplantaaseilla ovatkin kurjimmassa asemassa, niin useat maanomistajat ovat myöskin taloudellisesti ahtaalla. Toimitettujen tutkimusten perusteella on käynyt selville että 30 prosenttia puuvillan kasvatusalueista on pankkien ja vakuutusyhtiöiden omistuksessa. Monet näistä puuvilla-alueita omistavista yhtiöistä on pohjoisissa ja idän valtioissa. WPA:n tutkimusvirasto on selville saannoksiansa mukaan ilmoittanut, että plantaasin omistajain keskimääräiset tulot ovat 855 dollaria vuodessa.

Hallituksen AAA-ohjelma, jonka mukaan puuvillan viljelijöille maksettiin siitä etteivät kasvattaneet puuvillaa, auttoi sellaisia plantaas-

sin omistajia, jotka vähensivät puuvillan viljelystään. Mainitulla suunnitelmalla kylläkin saatiin osittain tarkoitettu tulos, nimittäin ylimääräiset puuvillavarastot kutistuiivat ja hinnat sen johdosta nousivat. Mutta vuokraviljelijäin tai osaviljelijäin asemaa se ei parantanut missään määrin. Heidän oli kyllä määrä saada osansa hallituksen avustuksesta, mutta toimitetut tutkimukset ovat osoittaneet, että plantaasin omistajat monessakaan tapauksessa eivät antaneet vuokralaisille tai osaviljelijöille heille kuuluvaa osuutta, vaan pitivät hallituksen maksu-osoitukset itselleen kokonaan kuuluvina. Kohonneet hinnat eivät kyenneet edes korvaamaan sitä, minkä he sadon pienentymisen kautta menettivät.

Mutta tällä hallituksen ohjelmalla oli toinenkin sangen merkitsevä vaikutuksensa. Kaikkiaan 10,000,000 eekkeriä maata, jolla nämä osa- ja vuokraviljelijät olivat tuottaneet puuvillaa, joutui pois viljelykseltä ja 500,000 perhettä joutui hankkimaan toimeentulonsa muilla keinoilla, suurin osa heistä joutuen turvautumaan avustukseen — jos kenellä oli mahdollisuutta saada nimensä avustettavien listalle.

Tämän sanottiin olevan suurimpana syynä siihen että Etelän puuvillanviljelijät alkoivat liikehtiä. Heinäkuussa, vuotena 1934 perustivat osa- ja vuokraviljelijät Tyronza-nimisessä kylässä, Poinsett kauntissa Arkansasissa järjestön nimeltä Tenant Farmers' union. Nykyään tähän järjestöön sanotaan kuuluvan yli 50,000 jäsentä.

Kuten monissa muissakin työläisten liikehtimisissä ovat työnantajat tehneet, ovat Etelän puuvillaplantaasin omistajat syyttäneet "ulko-puolisia agitaattoreita" tämän union organiseraamisesta, "tarkoituksella saada rettelöitä aikaan." Tosiasia kuitenkin on, että mainitun union perustajia olivat etelässä syntyneet ja kasvaneet työläiset, joista huomattavinta osaa tässä järjestämissä ovat vieneet Howard Kester ja C. T. Carpenter, molemmat Arkansasista.

Union tarkoituksena ei ollut ainoastaan saada osa- ja vuokraviljelijöitä, sekä palkkatyöläisiä Etelän puuvilla-alueilla yhtymään taisteluun sitä häikäilemätöntä työvoiman riistoa ja kurjia olosuhteita vastaan, joiden alaisina he olivat, mutta myöskin poistaa mahdollisimman paljon

sitä rotuvihaa, joka näillä alueilla oli löytänyt niin kiittollisen maaperän valkoisten ja neekerien välillä, työläistenkin keskuudessa. Tietoisemmille työläisille, jotka tämän union perustamishommassa olivat mukana, oli käynyt selville, että niin kauan kuin rotuvihaa työläisten keskuudessa onnistuvat plantaasien omistajat — jotka olivat sen lietsomisessa ensimmäisiä — pitämään yllä, niin kauan on heillä mitä parhaat mahdollisuudet jatkaa mielivaltaista orjuuttamistaan.

Etelän plantaasien omistajat eivät suinkaan tätä järjestymistä katselleet suopein silmin. Tultuaan selville siitä että unio oli muodostumassa voimakkaaksi, ja heidän etujaan uhkaavaksi, alkoivat plantaasien omistajat myöskin toimintaan. He järjestivät vlgilantijoukkoja, jotka toimeenpanivat yöllisiä ratsastuksia, joiden kestäessä union jäseniä, niin valkoihoisia kuin neekereitäkin, kohdeltiin sangen väkivaltaisesti; piestiin, tervattiin, höyhennettiin, ja karkoitettiin asuinpaikoiltaan. Raymond Daniel kirjoitti New York Times'issa näistä väkivaltaisuuksista seuraavasti:

”Yritykset parantaa olosuhteitaan järjestyksellä, opetti osa- ja vuokratiljelijöille, että heillä on hyvin vähän laillisia oikeuksia Arkansasissa. Suuri osa heistä on häädetty eli karkoitettu asuinpaikoiltaan ja viljelyksiltään . . . naamloidut, yölliset ratsastajat levittävät kauhua ja pelkoa union jäsenien keskuuteen, niin musta- kuin valkoihoistenkin. Muutamissa yhdyskunnissa on sellaisetkin perustuslailliset oikeudet kuin puhe- ja kokoontumisvapaus kokonaan hävitetty.”

Huolimatta näistä vainotoimenpiteistä on unio kasvanut ja voimistunut. Sen jäsenmäärä kasvoi kahdessa vuodessa 50,000 suuruiseksi, leviten sen toimiala Arkansasin, Oklahoman, Texasin, Missourin, Mississippin ja Tennesseeen valtioihin. Viime vuoden toukokuussa unio kutsui päiväpalkalla työskentelevät työläiset lakkoon Arkansasin puuvillaplantaaseilla. Vaatimukset eivät tosin olleet suuret — jotka nekin puolestaan selvästi kuvastavat niitä alkeellisia olosuhteita näillä puuvillan viljelysalueilla. Alnoastaan \$1.50 kymmenen tunnin työpäivästä, eli 15 senttiä tunnilta, oli työläisten vaatimus. Työläiset saavuttivat osittaisen voiton täällä lakollaan,

vaikka Arkansasin virkakoneisto koetti kaikin tavoin sitä särkeä, vangiten lakkolaisia ja pakottamalla pakottaen heitä työhön.

Sellaiset huutavan kurjat olosuhteet kuin puuvilla-alueilla vallitsevat, mutta etenkin siitä johduneet työläisten liikehtimiset, plantaasien omistajain vastatoimenpiteet ja vainot, eivät voineet mennä ohitse niin ettei korkeampien hallituselinten ollut pakko kohdistaa niihin huomiotaan. Vaikkakin Arkansasin kuvernööri J. Marion Futrell, kielsi sellaisen tilanteen vallitsevan mainituksessa valtiossa, nimitti hän kuitenkin komitean toimittamaan tutkimuksia. Komitea tuomitsi osaviljelijöihin kohdistetut toimenpiteet ja esitti vaatimuksenaan, että liittohallitus ottaisi askeleen auttaakseen valtioita vuokra- ja osaviljelijäin aseman parantamiseksi. Sellainen suunnitelma sisältyy Bankhead-Jones lakiin, jonka mukaan liittohallituksen tulisi luovuttaa biljoona dollaria, jolla summalla ostettaisiin maata ja myytäisiin sitä pieniksi farmitiluksiksi maanviljelytyöläisille.

Julkaisemassaan raportissa Tenant Farmers' Union toi esille tosiseikkoja, joilla se osoitti että sellainen suunnitelma, jos sitä yritettäisiin toteuttaa, tulisi epäonnistumaan. Se osoitti — todennukaisesti kyllä — että nykyinen tuotantotapa ja koneellinen kehitys edellyttävät suurfarmausta, viljelystä laajoilla tiluksilla, jolla voi käyttää lihastyövoimaa säästäviä koneita, sellaisia esimerkiksi kuin on Rust-veljesten keksimä puuvillan poimimiskone. Mainittuun lakiesitykseen sisältyvä ohjelma toteutettunakaan ei voisi hävittää suurfarmareita, jotka nykyaikaisella koneistolla voisivat tuottaa puuvillaa paljon vähemmällä kustannuksella ja pienfarmaus ei silloin kannattaisi. Lisäksi unio väitti, että sellaisella ohjelmalla ei voitaisi auttaa kymmenettä osaakaan tarpeessa olevia vuosien mittaan, jos siitä olisikin apua.

Mainittu unio esitti raportissaan ehdotuksen paljon edistyksellisemmälle suunnitelmalle kuin edellä mainittuun lakiehdotukseen sisältyy. Se viittasi sellaisten farmien muodostamisen tarpeellisuuteen kuin on Delta Co-op. farmi Mississippissä. Kaksikymmentä kolme perhettä perustivat tämän farmin jota he viljelevät yhdessä ja jakavat keskenänsä tuotteet. Yhdessä he ovat rakentaneet asuntonsa, koulunsa, muokan-

neet maansa, kylväneet ja korjanneet satonsa ja nauttineet sen tuomasta "siunauksesta".

Niin hyviltä kuin nämä osuusfarmisuunnitelmat näyttävätkin, eivät ne kuitenkaan voi etelävaltioiden puuvilla-alueilla työskentelevien työläisten, osa- ja vuokratilajelijöiden taloudellista asemaa kovinkaan huomattavassa määrässä parantaa. Niistä saattaisi kylläkin olla osittaista hyötyä, se myönnettäköön, mutta mitään suurempia etuisuuksia taloudellisessa suhteessa, tai henkilöllisessä vapaudessa, ei niiden kautta saavuteta.

Kapitalistisen järjestelmän sisällä ei pienissä ryhmissä yhteistoimintayritykset voi kovin pitkälle viedä. Kapitalistisen riistojärjestelmän myrkyllinen ilmapiiri ne tulee tukahduttamaan, ennemmin tai myhemmin. Vasta silloin kun teollisuusväestö on järjestynyt siksi voimakkaasti, että se kykenee ottamaan haltuunsa kulutustavaroiden tuotannon ja jaon kaikkine välineineen, voi samanlainen tuotannollinen vallankumous omistus- ja jakosuhteissa tapahtua maataloustuotannonkin alalla, niin etelän puuvilla-alueilla kuin muuallakin.

Kun Työläiset Lakkoutuvat



Lakko on ase, jota käyttämällä järjestyneet työläiset kykenevät korjaamaan olosuhteitaan työmaalla, lyhentämään työpäiväänsä ja ylentämään palkkaansa. Mitä laajempi lakko on ja mitä suurilukuisimpana työläiset siihen osallistuvat, niin sitä paremmat mahdollisuudet heillä on voittaa.